

*Ciril Zlobec***ZALIV****I**

Tih vetrc poigrava se med trsi,
zaliv leskeče se kot mrtva riba,
gladina morja svilnato se vzdiga
kot živa bluza na dekliških prsih.

Spoznavam te z zvedavostjo otroka:
še včeraj, morje, si ves dan divjalo,
v srebrnem besu gohtalo obalo,
zdaj nežno jo spet božaj tvoja roka.

Z zaupanjem bi rad ti vanjo segel,
začutil v njej vso silo oceana,
vihar in mir, se vprašal: Sem kje vmes?

Bo zgodba dveh, bi vprašal se, končana,
ko tudi moj vihar se bo polegel?
Morda bo vse, kot je, le manj zares.

II

Morda bo vse, kot je, le manj zares.
Ljubezen bo še vezla bele čipke,
srce iskalo najbolj črne tipke
po klaviaturi najinih teles.

Zaliv, ko se zvečer prižgo luči,
ogrlica na vratu mesečine,
mornarje zvabi k sebi in deklina,
podžiga in gasi jim žejno kri.

Potem na breg začuda težke mreže
jutranji svit potegne in razveže:
nocoj so tudi ribiči se vanje

ujeli: končno le ulov življenja,
prepolne mreže! Njih edine sanje.
Poletno sonce čez zaliv se vzpenja.

III

Poletno sonce čez zaliv se vzpenja,
razpenja svoj visoki šotor dneva,
na čeri utrujeno galeb sameva,
kot da pozabil je na slast letenja.

Zdaj tudi midva sva že del poletja,
zamaknjena v skrivnostni čar zaliva
kot verniki v Boga, ki se razkriva
samo izbrancem v blisku Razodetja.

Je sleherna ljubezen tudi vera?
Je! Vsem se, ne kot Bog, kdaj razodene,
v njih zmerom znova upanje prižiga.

Je moja? Tvoja? Najina? Katera?
Je biser v školjki? Igra morske pene?
Le iz globin vihar jo k soncu dviga.

IV

Le iz globin vihar jo k soncu dviga,
ker tudi sama je vihar, igriva
in kruta, sama s sabo primerljiva,
v tenčine znana – neprebrana knjiga.

Pa vendarle: Kam po besedo zanjo?
Ko se dušim, mi je požirek zraka,
po starih žilah mlada se pretaka,
utriplje s srcem, gnezdi pod lobanjo.

Ni bog, a je kot bog, vsi jo častimo,
je živ slovar: samota, sreča, stresi...
Globoko žali nas, če nas spregleda,

če nas prezre, če gre ošabno mimo.
Kdaj, že spočeta v nas, se ne utelesi.
Nikoli pa ni jalova beseda.

V

Nikoli pa ni jalova beseda.
Nepogrešljivo zemeljska kot kruh
je greh in čednost, vdanost in napuh,
škrjanček v grlu, v srcu ptica ujeda.

Odkrita in zahrbtna kakor morje,
bonaca včeraj, jutri spet vihar,
jetnik miru pa spet neugnan barbar,
ki buta ob pomol in ob obzorje.

Mogočna prispodoba oceana,
ki se iz morja v morje sèm preliva,
da bi prav tu, v zavetrju zaliva

na skrajnem severu Mediterana
izmotal se iz kaosa moči,
izvedel, kaj sploh je. Kot jaz. Kot ti.

VI

Izvedel, kaj sploh je, kot jaz, kot ti,
bo vsak, kdor vse le na ljubezen stavi,
ko zgublja, sebe samega zastavi
in ni mu mar, ko zanj ni več poti.

Ne to, kar je bilo, kar je, je dim,
že padam pred jesenjo na kolena
in lažem si kot grešna Magdalena,
da predse zrem, ko še nazaj strmim.

Kje vse se zdaj napaja moj spomin!
Po gmajnah, vojnih jarkih, fakultetah,
v tesnobnem svetu prvih bolečin

neuslišanih ljubezni, v piruetah
intelektualnih fint, globin duha,
v norčavih igrach duše in srca.

VII

V norčavih igrah duše in srca,
iskalec in graditelj svoje sreče,
povsod te iščem, iščem se boleče,
ves čas razklan na dvoje in do dna.

Pa vendarle živim življenje scela
v obeh dveh delih, svetla in temna stran
sam sebe ves svoj čas in dan na dan.
Usoda me na tleh še ni imela.

Za marsikaj brezbrizen, brez občutka,
vse na ljubezen stavim, v njej spoznal
sem ves misterij večnosti trenutka.

Po dolgih bojih skrhan je vsak meč.
Ko pride čas, ni res, si bom lagal:
v ljubezni vse imam in zmerom več.

VIII

V ljubezni vse imam in zmerom več,
veliko in vsegà se je nabralo,
vendar v zakladnico srca premalo,
v njem vse in več kot vse še ni preveč.

Ljubezen je bogastvo, je obilje,
četudi ga razsipaš, ne skopni,
kot reka v morje raste, se krepi,
postavlja in ruši svoje lastne cilje.

Poznava se, vendar sva si neznana,
v tej pesmi prispodoba oceana,
njegovih širnih morij in ožin,

spopadanja viharjev iz globin
in spod neba, vse bolj obotavljiva
poti ne najdeva več v mir zaliva.

IX

Poti ne najdeva več v mir zaliva,
omotična od teh zvodniških sanj,
ne veva, če sploh hočeva še vanj,
če si zares vrnitve še želiva.

Že naju nosi na odprto morje,
na njem edina trdnost je privid,
noč za nočjo ga hodiiva lovit,
a že zvečer se skrije za obzorje.

Sva na odprto morje le zašla?
Predolgo že, popotnika neugnana,
po njem sva plula – kam, od kod bežala?

Zašla sva, ker sva vès čas se iskala.
Še zmerom se sprašujeva, kje sva.
Morda že sama sva – fatamorgana.

X

Morda že sama sva fatamorgana,
jaz, omahljiv, te vidim trdno skalo,
ti v meni, v zadnjem upanju, obalo,
kot da povabljena sva in pregnana

na goli otok svoje domišljije,
nanj lastovka samo kdaj sred poleta
na jug spusti se, toda gnezdo spleta
si pod napuščem varne domačije.

Na nebu iščeva ugaslo zvezdo.
Na poti kam, od kod sva jo zgrešila?
Poiščiva še midva svoje gnezdo,

morda pa ga le bova kje odkrila.
Če sva zdaj praznih rok, se vanj vrniva,
s podobo tega tihega zaliva.